

GENT DEL MASNOU

BUTLLETÍ GENT DEL MASNOU 3a. època núm. 245, setembre 2007

PATENTS, MARQUES, DISSENYS

Marcel·lí Curell i Suñol
Agent de la Propietat industrial

Al Masnou: Sant Felip, 31

A Barcelona:

Passeig de Gràcia, 65 bis

T. 93 487 51 66 · Fax 93 488 03 21

mail@curellsunol.es

MASNOU
RELLOTGERIA · JOIERIA

descomptes molt interessants
Aprofiteu els últims
mesos

Durant tot el temps de liquidació
el nostre taller de reparació continuarà
oferint el seu servei.

C/ Barcelona, 9 Tel. 93 555 07 76

QASHQAI

Condueix la música

TALLERS MASNOU
Genís Oliveras, S.l.

Exposició i venda: Àngel Guimerà, 14.

Taller: Puerto Rico, 28

Tel. Fax: 93 540 31 57

EL MASNOU

Pintor Domènech Farré, 13-15 · 93 462 80 00 · 08320 el Masnou

Butlletí mensual de **Gent del Masnou**, associació cívico-cultural, recreativa i esportiva inscrita amb el número 7.669 al registre d'associacions de la Generalitat de Catalunya

Equip de Redacció:

Palemó Anglès - Joan Bosch - Joan Casals - Joan Muray - Esteve Pujol

Portada: Els màrtirs de Catalunya

Correcció: Esteve Pujol

Disseny i muntatge: Taller de publicitat

Publicitat: 93 555 80 06

Impressió: Jobagraf

Tiratge: 3.500 exemplars

Paper ecològic de 90 g

Edició: Gent del Masnou
Dipòsit legal B. 29.758-87

GENT DEL MASNOU

Dr. Agell, 9

Tel. 93 540 39 29

gentmas@suport.org

www.gentdelmasnou.org

08320 El Masnou

L'entitat **Gent del Masnou** no es fa responsable, necessàriament, del contingut dels articles signats pels seus col·laboradors.

Editorial **QUIN ESTIU, SENYOR!**

L'estiu del 2007 passarà a la història per un seguit d'esdeveniments que, d'una manera o altra, han afectat el nostre país. Per una banda, l'atzagaiada climàtica que ha destarotat les previsions i desitjos dels usuaris de vacances i la gent que viu de l'hosteleria. Les pluges i la fresca han sovintejat molt més que la calor i sequera pròpies de la canícula que, segons el calendari i els homes del temps, calia esperar. Però bé, no cal perdre gaire temps en aquests afers naturals davant els quals ben poca cosa o res podem fer, a part de posar-hi bona cara.

Una altra qüestió, i en aquesta sí que hi podem dir la nostra, han estat el caos i les malvestats dels serveis públics que tants maldecaps i emprenyades han donat als soferts usuaris catalans, i això ja són figues d'un altre paner. Ens referim a la disbauxa d'avaries del transport de rodalies de RENFE que aquest estiu ha posat la cirereta damunt del pastís dels despropòsits; al col·lapse més que previsible i anunciat de l'aeroport del Prat; als embussos monumentals de les autopistes (de peatge!) i al retorn a la caduca època de les restriccions amb la trencadissa de la xarxa elèctrica a Barcelona ciutat, tot plegat ben amanit amb explicacions de la "señorita Pepis" o amb promeses i excuses de mal pagador per part dels responsables de les respectives companyies i dels representants dels governs espanyol i català. Aquí ningú no dimiteix.

Per si no n'hi havia prou, encara ens hem hagut de sentir que, si els catalans no perdéssim el temps i els diners en debats "identitaris", tindríem degudament actualitzades les infraestructures que han fet figa o que han esdevingut obsoletes i estretes de pit. Quina barra! Què esperen a publicar d'una vegada per totes les balances fiscals i expliquen a tots els espanyols quina és l'aportació catalana al benestar global d'Espanya en detriment de les necessitats de Catalunya?

Al bell mig de tot aquest enrenou ens sotragejà la mort colpidora del patriota Josep Maria Xirinachs, exemple de tota una vida esmerçada en favor de la sobirania de Catalunya i dels Països Catalans, de les llibertats democràtiques i de la pau.

A les rodalies d'Ogassa, al Ripollès, va escollir l'indret on lliurar el seu darrer alè de vida, bo i assaonant la terra del país que tant estimà. Esperem que el seu testimoni de vida i de mort no deixin a ningú indiferent i siguin un revulsiu per a tanta tebiesa i conformisme que campa, sense suc ni bruc, pel nostre país.

Recordem que en el Butlletí núm. 154 (febrer 2000) vam publicar una entrevista realitzada per Núria Casals a Josep Maria Xirinachs, durant una de les seves plantades a la plaça de Sant Jaume reivindicant la independència dels Països Catalans. Als qui conserveu aquell butlletí us recomanem que torneu a llegir l'entrevista. No té pèrdua. A tall de reflexió prou actual, recuperem la resposta que donà a l'entrevistadora quan aquesta li preguntà:

-Té por de fracasar en l'intent?

-No tinc por al fracàs. No puc demanar la independència tot sol. Necessito l'ajut de tots els catalans. No és qüestió que jo fracassi. Si no hi ha independència el fracàs no serà meu sinó vostre. Jo ja he fet el que he pogut. He vençut i he guanyat. Com a mínim, el mig metre quadrat que ocupen els meus peus a la plaça de Sant Jaume és territori alliberat.

El President

Primerísim

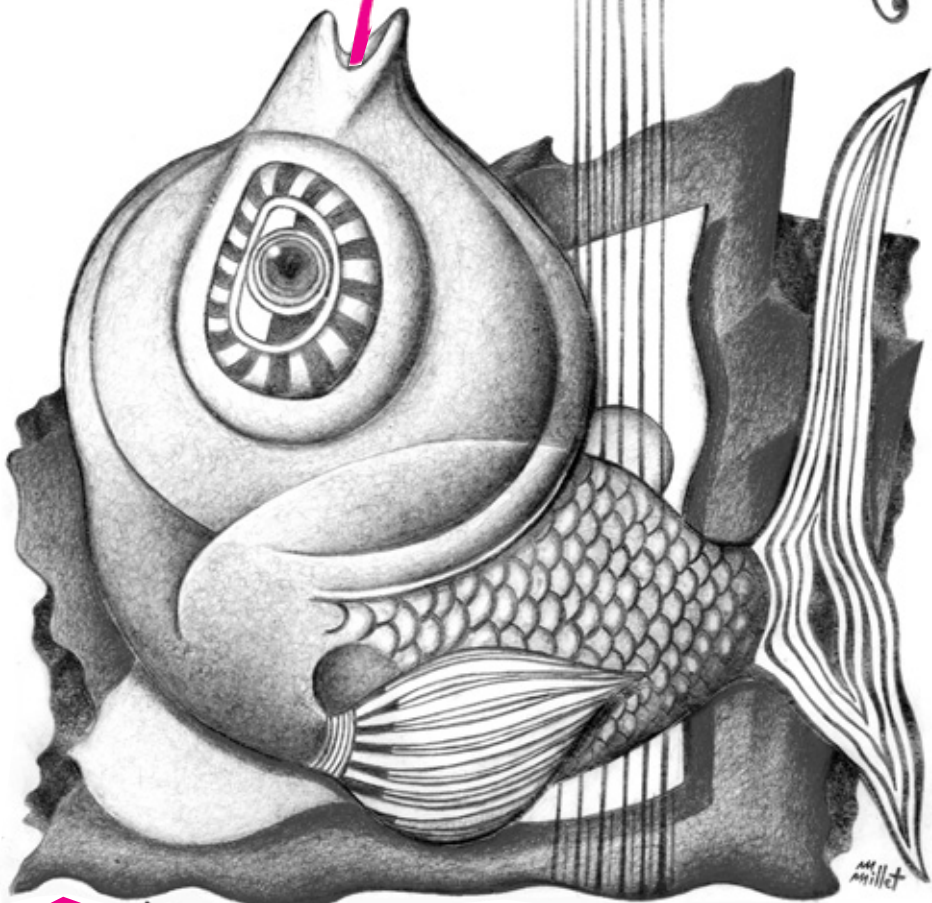
11 de Setembre, Diada Nacional de Catalunya

La Junta Directiva de
GENT DEL MASNOU
us convida a participar
en l'ofrena floral que
tindrà lloc a 2/4 de 12 del
migdia a la Plaça de
l'Onze de Setembre
de la nostra vila.

Sumari

EDITORIAL	3
BÚSTIA OBERTA	5
BENVINGUT XIRINACHS per Joan Camps i Ortiz	9
RASCA I PICA per Ramon Serra i Roca	11
IN MEMÒRIAM per Joan Muray	12
PERÚ per Joan Maresma Duran.....	14
EL CANIGÓ per Calet.....	15
ELS MÀRTIRS DE CATALUNYA per Joan Muray.....	16
CRÒNIQUES VII Marató de veus líriques per Joan Muray	20
GAIREBÉ TOT AIXÒ ÉS VERITAT Per Carles Maristany	20
L'ÈPOCA DAURADA DELS GRANS TRANSATLÀNTICS Per J. Condeminas	22
TEATRE CAPITAL per R. Ma. Isart i Ma. J.R. Lucas	23
PARLEM DE LLIBRES Per Pere Martí Bertran	24
ARRAN DE SÒL per <i>Pledebuit</i>	28
GENT DEL MASNOU INFORMA	29
RACÓ POÈTIC	30

NIT D'HAVANERES I ROM
2007 EL MASNOU

Dissabte, 22 de setembre, a les
21h. a la Pl. d'Ocata.

Actuaran:

Coral Malet, Borinquen, Mar Brava, Olla Barrejada, Jaume Arnella

En cas de pluja o mal temps es farà a ca n'Humet

Organitza: **Sons**
Associació musicultural

Col·laboren: **petit café** **CAN RAC** **PRETORERA BARRIQUETA**
miquel **Grau** **Taller de publicitat**

Patrocina: Ajuntament del Masnou

Edampels
Avenas, s.l.

Automatisme
Enric sl

J. Ramon
Sudorera Comarcal

VEREMA
AUTOS SL

VERMUT CISA

Cross Fintenci
i la Masia
Carmen
Amo Torro

Totes les cartes adreçades a la **Bústia Oberta** encara que es publiquin amb pseudònim o inicials cal que portin les dades personals dels seus autors: nom, cognoms, adreça, núm. del D.N.I. i signatura. L'extensió no excedirà de vint ratlles mecanografiades a doble espai; en cas contrari, la Redacció podrà abreujar-les.

Gent del Masnou no es fa responsable del contingut de les cartes; seleccionarà les que siguin d'interès general i no mantindrà correspondència amb els seus autors.

CONCERT DE LA FESTA MAJOR

Fa un any em dirigia a aquesta publicació per mostrar el meu desacord amb la manera com s'havia desenvolupat el concert de la Festa Major de l'any 2006, concretament el dia dels focs a la platja d'Ocata, amb l'actuació poc encertada de Gerard Quintana.

Ara vull dir que en l'edició d'enguany va estar molt encertada la programació del concert de La Salseta del Poble Sec en la mateixa data, sens dubte la més important de les festes. Van fer les delícies d'un públic entregat i van saber sintonitzar en tot moment amb els assistents.

Rectificar és de savis.

Lluís Vidal

LA COSA VE DE FA ANYS

Senyor President de Gent del Masnou,

L'estiu és una estació pròpia per llegir amb més calma que no pas durant la resta de l'any. He enfilat la lectura de *l'Ètica Nicomàquea*, d'Aristòtil. Quina penetració tan aguda de la societat, de la psicologia, del sentit comú. Quina suma tan genial d'intel·ligència teòrica, d'intel·ligència pràctica i d'experiència. Fa dos mil qua-

tre-cents anys, aquell pensador, potser el més gran de tots els temps, deia, parlant de la justícia i de la injustícia política:

No consentim que un home ens governi, sinó que volem que ens governi la llei, car l'home mira per ell i esdevé un tirà.

De fet, el governant és el guardià d'allò que és just i, si ho és del que és just, també ho és de la igualtat. Tothom pensa que un governant, si és just, no posseirà res en excés. Car un governant no s'atribueix a si mateix res que excedeixi el bé en general, llevat d'allò que li pertoca proporcionalment als seus mèrits. S'escarrassa, doncs, per ajudar els altres, ja que diem que la justícia és el bé aliè. Per consegüent, li hem de donar una paga en forma d'honors i de privilegis. Ara, els qui troben insuficient aquesta paga esdevenen tirans.

Davant de fets de corrupció política tan espectaculars de què tan sovint ens informen els mitjans de comunicació i on sortosament intervé la magistratura, m'ha semblat adient de treure la pols a un text tan aclaridor i premonitori com aquest.

De vegades pensem que certs mals són d'avui dia; no, no, són de fa molts anys. La llàstima és que continuïn sent actuals; deu

ser que són propis de la bèstia.

Atentament,
Esteve Pujol i Pons

-GOVERN O OPOSICIÓ

Sóc un dels 1.319 votants de les últimes eleccions que va donar suport a la candidatura d'ERC.

Em sento molt frustrat i decebut, no tant pels resultats que va obtenir aquest partit en les darreres eleccions municipals malgrat el descens respecte a les eleccions del 2003 –en aquell moment les expectatives polítiques van fer que molt de l'anomenat vot útil d'esquerres o nacionalista anés a parar a ERC–, sinó perquè crec que s'han posat per davant els interessos de partit als del poble. M'explicaré.

Havent fet –com considero que havien fet– una tasca positiva per al nostre poble i tenint la possibilitat de continuar fent-la si seguien en el govern municipal, han preferit passar a l'oposició i perdre així l'oportunitat d'acabar projectes endegats i de realitzar-ne de nous. Crec que no és això el que esperàvem els qui els vam donar el vot i és per això que em sento frustrat i traït perquè crec que els regidors escollits no poden desenganyar més d'un miler de votants per tal d'accontentar un centenar d'afiliats al partit. En cap moment de la campanya electoral no ens van dir que renunciarien a fer una feina positiva per al poble si n'hi havia possibilitats.

Aprofito l'ocasió per felicitar-los i donar-los les gràcies per la tasca feta

durant la passada legislatura. *Votant d'ERC*

Joan Bertran

CARTA OBERTA A L'EQUIP MUNICIPAL

En una "Carta oberta a l'alcalde del Masnou" publicada a *Gent del Masnou* del mes d'agost, la senyora Joaquina Oliver expressa un seguit de queixes sobre el nou bus: l'horari, la capacitat, les dificultats d'accés per problemes de mobilitat, la música, el recorregut...). Som moltes les persones que hi estem totalment d'acord i que de fa dies reclamem solucions.

La sorpresa ve, però, quan a *el Masnou VIU* de maig-juliol de 2007 hi apareix un petit però sucós article titulat "Millora el transport públic a la vila" en què es fa una lloança de la MODERNITAT I COMODITAT del nou bus. Hi diu també que és "LLEUGERAMENT" més petit. Només puc pensar que amb l'estrès de la campanya electoral no se'l van mirar prou bé i que possiblement no hi han tornat a pujar més.

Diuen també que "HI HA HAGUT ALGUNES RECLAMACIONS DE PERSONES QUE ES QUEIXEN QUE ELS COSTA PUJAR-HI". Em pregunto, com molta altra gent, com pot ser que vostès no se'n adonessin.

Diuen a l'article que "estudien noves millores". Em temo, ens temem, que si no hi ha a la vista cap campanya electoral això anirà per llarg.

Proposo a tot l'equip municipal que dediquin un

24 hores al seu servei

Dies en què les farmàcies del Masnou estan de guàrdia

Setembre 2007

1	dissabte	Viayna
2	diumenge	Viayna
3	dilluns	Aymar
4	dimarts	Ocata
5	dimecres	Riera
6	dijous	Dominguez
7	divendres	Viayna
8	dissabte	Dominguez
9	diumenge	Dominguez
10	dilluns	Riera
11	dimarts	Riera
12	dimecres	Fàbregas
13	dijous	Viayna
14	divendres	Dominguez
15	dissabte	Aymar
16	diumenge	Aymar
17	dilluns	Riera
18	dimarts	Fàbregas
19	dimecres	Viayna
20	dijous	Dominguez
21	divendres	Aymar
22	dissabte	Ocata
23	diumenge	Ocata
24	dilluns	Fàbregas
25	dimarts	Viayna
26	dimecres	Dominguez
27	dijous	Aymar
28	divendres	Ocata

29	dissabte	Riera
30	diumenge	Riera

— Octubre 07 —

1	dilluns	Viayna
2	dimarts	Dominguez
3	dimecres	Aymar
4	dijous	Ocata
5	divendres	Riera
6	dissabte	Fàbregas
7	diumenge	Fàbregas
8	dilluns	Dominguez
9	dimarts	Aymar
10	dimecres	Ocata
11	dijous	Fàbregas
12	divendres	Fàbregas
13	dissabte	Viayna
14	diumenge	Viayna
15	dilluns	Aymar
16	dimarts	Ocata
17	dimecres	Riera
18	dijous	Fàbregas
19	divendres	Viayna

Mare de Déu del Pilar

AYMAR (Maricel)	Almeria, 14	93 555 03 81
DOMINGUEZ	Enamorats 2, (Enfront Estació del Masnou)	93 555 59 36
FÀBREGAS	Navarra, 68	93 555 19 79
OCATA	St. Domènec, 1	93 555 33 08
RIERA	J.Llimona, 22 (Enfront C.Nàutic)	93 555 08 55
VIAYNA (M.J.Cardona)	Prat de la Riba, 23	93 555 04 03

Els serveis de guàrdia són de 9 del matí a 9 del matí
El dissabte a la tarda està oberta només la farmàcia de guàrdia

dia de feina a anar amb l'autobús **a diverses hores**. Vagin amb paper i llapis, fixin-s'hi, parlin amb la gent i apuntin. Per si encara no ho saben, a la tarda, gaudiran d'un esport de risc: conducció amb una sola mà. L'altra és per fumar.

Pel que fa al recorregut, crec també, com la senyora Oliver, que no s'han tingut en compte les persones que viuen més amunt del mercat i hi afegiria que no es facilita l'accés al poliesportiu. Tampoc no s'ha revisat la targeta de tarifa reduïda per a jubilats i majors de 65 anys; actualment la diferència amb l'abonament de deu vitages és d'un cèntim per viatge. Val la pena? Finalment, una nota positiva: l'ampliació de l'horari i la integració tarifària.

Esperem solucions aviat!
Atentament,

Rosa Naval

UNA VIATGE AMB AUTOBÚS FINS A L'AMBULATORI

A la parada de l'autobús vaig trobar un senyor vellet que em va comentar que no havia pujat mai a l'autobús nou. Com que jo sí, li vaig aconsellar que en el moment de pujar aixequés la cama tant com pogués perquè l'alçada dels graons és ben considerable.

A mig camí, el bus es va aturar en una parada on s'esperava una senyora amb una nena petita. Com que totes dues estaven distretes i la porta de l'autobús nou s'obre molt cap enfora, li va donar un cop tan fort a la nena que es va posar a plorar. I la mare encara la va renyar per no

haver estat a l'aguait!

Quan vam arribar al carrer de Navarra jo havia de demanar parada. Va coincidir que l'orografia d'aquell tros és complicada, que la música del conductor sonava a tot volum; vaig posar-me dreta, rebia cops i anava sacsejada d'una banda a l'altra. Com que sóc de pell molt blanca, l'endemà estava blava. Però, us ho asseguro, no vaig tornar a agafar l'autobús!

Convido el senyor regidor a fer aquest viatge!

Valldeperas

MÉS OPINIONS SOBRE L'AUTOBÚS

Benvolgut Sr. President, Vull aprofitar aquesta secció per també donar la meva opinió sobre el servei d'autobús. El servei no és dolent si es té en compte que aquest ha de passar per carrers on la velocitat està limitada a 30 o 40 km/h (50 per la NIII), estrets, amb cotxes aparcats en ambdós costats (c/Jaume I, a partir del carrer Capitans Comellas), parades ocupades per cotxes mal aparcats (c/Joan XXIII – Flos i Calcat, c/Almeria – Joan XXIII, etc.) o sense plataformes. Vint-i-dues parades en trenta minuts. Podria donar més circumstàncies per endarrerir el pas de l'autobús a les hores establertes, però s'ha de tenir en compte que el vehicle no està sol al carrer.

He llegit diverses queixes d'altres usuaris (autobús petit, amb esglaons, sacsejades, música, etc.), però cap no referència als inconvenients a dalt esmentats. El "Bus del

Barri", de Barcelona, o el que fa el servei de Teià al Masnou són molt més petits que el nostre. L'autobús objecte de crítica és un model homologat per a persones amb mobilitat reduïda. Passa per on l'altre a vegades té problemes per transitar. Les sacsejades i frenades són producte de les maniobres pròpies de la circulació; en ser més petit i estret, es noten més que en un de més gran. Pel que fa a la música, si preguntés a cadascun dels passatgers, segur que tindria tantes opinions que no hi hauria prou emissores de ràdio per tenir content a tothom. Per a això, els seients de l'autobús haurien de ser com els dels avions, amb diversos canals i de pagament. A veure què diria llavors la gent.

Opino que, per millorar el servei, l'Ajuntament, la Policia Local i els conductors s'hi haurien d'implicar més, cadascú en la mida de les seves competències, i col·laborar en la tasca de conducció.

Un usuari

MÚSICA CELESTIAL

Benvolgut President, Després de llegir cada mes el reguitzell de crítiques, demandes i indignacions que amaneixen aquesta secció; m'ha semblat adient sumar-me als escassos, per bé que saludables, agraïments que de tant en tant l'esquitxen.

Anem al gra: ja tocava que al poble hi hagués animació, que passessin coses tothora, sense vacil·lacions, sense interrupcions ni retards, per a grans i petits, per als enfeïnats i per als ociosos,

per als residents en pisos de protecció oficial i per als ufanosos habitants de Can Teixidó. Deixant de banda l'esclat de joia que suposen els focs de Sant Pere, poques vegades tot un poble ha pogut gaudir d'un espectacle audiovisual d'aquest calibre, de durada indefinida i d'aplaudiment tan unànime. Ja sigui suavitzant el despertador, acompanyant el primer cafè, estroncant l'encontre amb l'excusat, endolcint el petó a la quitxalla, ocultant el macabre noticiari, amenitzant la lectura suggerent, destorbant la feina rutinària o estovant la carícia conjugal, sempre passarà un avió a prop teu per fer-te definitivament feliç.

Encara recordo aterrit aquells temps on els marrecs t'etzibaven *Papa, un avió!*, i havies d'alçar el cap, mirar a l'infinit i descobrir una taca metàl·lica entre els núvols... abans de rendir-te *Noi, quina vista que tens!* Ara ja no t'agafen mai per sorpresa, perquè abans que profereixi els mots tu ja has hagut d'aturar la conversa eixordat per les notes de l'aeroplà (i pots ser ajupir-te i tot per si de cas!). Conscients que ja no t'enxampen mai, els nanos callen i tu pots gaudir d'un concert cada trenta segons, com a gran melòman que ets.

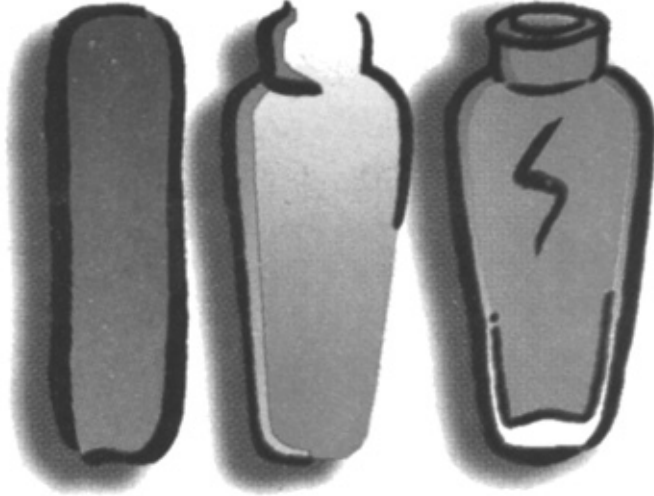
I dono les gràcies sense saber ben bé a qui, atès que no he rebut ni avis, ni programa de mà, ni fullletó explicatiu (fet extraordinari en aquesta població). Ho agrairia a les autoritats que dirigeixen la vila marinera, que massa que reben en aquestes pàgines, però

Continua a la pàgina 10

R.C.A.

Ramón Clemente S.A.

Fàbrica de vidre

Av. República Argentina, 15 El Masnou Tel. 93 540 40 12

PORTES AUTOMÀTIQUES i MANUALS

Automatismes Enric S L

- Portes de garatge i barris, manuals i automàtiques
- Automatització de tot tipus de portes i persianes
- Receptors i emissors
- Cèl·lules fotoelèctriques
- Detectores magnètics
- Instal·lació, manteniment i reparacions

DEMANEU INFORMACIÓ SENSE CAP COMPROMÍS

Polígon Buvisa. C./Indústria 14 · Tel. 93 555 93 88 / 609 83 55 22 · 08329 TEIÀ

Benvingut Xirinacs

Per Joan Camps i Ortiz

No he estat gaire atent a la trajectòria política de Lluís Maria Xirinacs, per tant la meua percepció va just una mica més enllà d'haver llegit els titulars dels diaris, escoltat les falques radiofòniques o els reduïts i gairebé inexistents apunts televisius que li han dedicat al llarg del seu activisme i tenaç patriotisme. Però la mort de Xirinacs excita tres punts neuràlgics de la filosofia que sóc capaç d'abastar:

1. El suïcidi, com a antícipi voluntari a la mort atzarosa o com a acte de rebel·lia per no haver pogut triar l'on, el quan i el com néixer.

2. La religió catòlica, com a estigma d'alienació imposada pel règim franquista a tota la meua quinta i quaranta anys més.

3. La submissió dels catalans a l'estat espanyol, que contaminat per l'ideari franquista continua tractant-nos com a vassalls contribuents sotmesos a una Constitució que només ens imposa obligacions, privant-nos del dret d'autodeterminació, condicionant-nos l'idioma en el qual pensem i coartant-nos els signes d'identitat que ens defineixen.

Del suïcidi, en conec casos propers. A un oncle meu, van trobar-lo en una cova prop de Tiana al cap de quaranta dies d'haver desaparegut; estava ajagut amb un fusell de dos canons amorrat a la boca i els cartutxos li havien rebotat el crani. La família, aferrant-nos als indicis que hi havia de conspiració i assassinat, mai no vam reconèixer el suïcidi de l'oncle. Durant la seva desaparició se n'havien dit de tots colors, que si s'havia escapat amb una amant, que si s'havia allistat a la Legió. Ja d'adult, fins cinc suïcides he conegut amb proximitat i amistat; un en l'àmbit

polític, que, després d'assassinar dona i fills, es va tirar al metro, i tres en l'àmbit professional, tots emmetzinats per cianur: dos eren empresaris arruïnats, un d'andalús i l'altre d'aragonès. El tercer fou un alt executiu germànic que havia perdut el prestigi professional i la seva segona

i última feina de salari milionari. Finalment, un jove de vint-i-tants anys que s'havia quedat sense la tutela econòmica del seu oncle, que, en morir, havia deixat l'empresa familiar en bancarrota. No us estranyi l'ús del cianur, ja que a la indústria gràfica de la reproducció a la qual pertanyiem, les boles de cianur es feien servir a quilos i eren a l'abast de tothom. No vull jutjar si el suïcidi és un acte covard o de valentia, però sí que crec que, fins i tot en el cas més heroic imaginable, és un acte d'escapament, d'evasió d'una realitat insostenible que pot interpretar-se com un **aquí us quedeu o les regles d'aquest joc no m'agraden, així doncs trenco la baralla**. Però, per molta apologia escrita que se'n vulgui fer, el suïcidi em sembla la confirmació d'una derrota estèticament patètica i sense cap metàfora al·lisonadora.

Per la religió imposada, Xirinacs era

un capellà de la postguerra, ordenat quan els seminaris s'omplien d'adolescents immadurs que quedaven atrapats per la confabulació d'interessos familiars i parroquials en un temps que dictadura i catolicisme volien dir la mateixa cosa. Una era tenebrosa d'alienació sectària i fanàtica on les sotanes, igual que els uniformes, eren part del col·laboracionisme necessari per engrèixar el feixisme franquista. De capellans secularitzats, n'he coneguts molts més que suïcides, alguns de l'entorn familiar proper, altres, amics que m'he trobat al llarg de la vida. Tots, excepte un, havien renunciat a l'orde en no poder resistir el celibat, el seu isolament del món real els havia convertit en ineptes per a la vida laboral i, a alguns d'ells, no els quedava més remei que viure de les engrunes en ocupacions dominades per la mateixa jerarquia catòlica, que d'aquesta manera silenciava les veus desorientades i tímides de tantes vocacions, que, en haver estat induïdes mitjançant l'engany en adolescents incauts, finalment esdevenien frustrades. A un d'ells, l'excepció, el recordo amb molta estimació. El coneixia perquè sovint ens escrivia texts per a l'editorial que jo havia dirigit i, quan el meu pare va voler editar els seus records biogràfics, *Notes íntimes d'un navegant*, vaig buscar-lo per encarregar-li la correcció dels manuscrits del llibre. Quan vaig trobar-lo, vivia en una casa en perill de ruïna que un amic li havia cedit en no poder pagar l'habitació de rellogat on jo l'havia conegut anteriorment. Llicenciat en filologia alemanya, en Joan, que així es deia, havia estat expulsat de l'orde per haver publicat els evangelis apòcrifs i, quan vaig conèixer la seva companya, també exmonja, vaig suposar que tampoc ell

no havia resistit el celibat. Aquella dona mística i senzilla, com si hagués endevinat els meus pensaments va mostrar-me un matalàs que hi havia a terra d'una habitació i, en un to d'humilitat que encara ressona a les meves orelles, digué: ***Ens fem companyia, però ambdós mantenim el vot de castedat.*** Veient-los en aquell antre de misèria, vaig estar temptat d'aconsellar-los de provar de dormir junts i dir-los: ***Va home!, feu l'amor ja d'una vegada i sense escarafalls. Sentiu la calor humana dels cossos i tot això tindreu si el cel incert que us han inculcat acaba sent una mentida.***

Del patriotisme de Xirinacs, em temo que ni les crítiques més severes que s'han escrit envers el seu suïcidi arribin als torrorns del Nadal, ja que perles de mediateca no n'han faltat, vet aquí una mostra:

Se ofuscó con el separatismo catalán..., Siendo sacerdote... acabó renegando de su fe y de su ordenación sacerdotal..., fiel a su obsesión por el protagonismo social..., dejó una grandilocuente cartita de despedida que destila el veneno y el odio. Pobre Xirinacs..., imitación de su maestro, ese otro

gran hipócrita que fue Gandhi.

Tot i aquest acarnissament de la meseta cavernícola, temo molt més i goso predir que, entre els milers de persones que van estar al funeral de Santa Maria del Mar, més d'un centenar d'ells eren dels al·ludits a la seva carta, quan manifestava:

...Amics, accepteu aquest final absolut victoriós de la meva contesa, per contrapuntar la covardia dels nostres líders, massificadors del poble.

Botiflers del poder que eren allà pensant que ja era hora. En Lluís Maria Xirinacs amb el seu sarró de bandolera se'n havia anat d'excursió; aquella de què diuen que un dia havia fet burla irònica en Tarradellas. Així s'alliberaren del mort per sempre, que ja no els empenyaria més, i així guanyaven un màrtir més per farcir el discurs demagògic i tronat que ja no enganya gairebé ningú.

Aquesta reflexió em deixa endeutat amb Xirinacs, ja que amb el seu gest ha impregnat el meu pensament de la seva trajectòria i, quan dintre de quatre dies ja ningú no es recordi d'ell, jo seguiré tenint-lo a la meva memòria. Benvingut, Lluís Maria, al pensament dels qui ja mai no t'oblidarem.

BÚSTIA OBERTA

ve de la pàgina 7

tampoc sé del cert si són competents (en la matèria, s'entén). Així doncs, simplement un

suggeriment i un desig. Crec que seria bo començar a posar anuncis a la panxa dels avions, fet que rendibilitzaria la despesa acústica. I un prec, si us plau, més

avions i més avall, que si al món hem vingut a patir, els masnovins som cada cop més a tocar del cel! Atentament,

Joan Marc Ramos

RASCA I P/CA

Per Ramon Serra

Hi va haver un temps no gaire llunyà, en què el meu País tenia un president que era respectat per la majoria. Hom podia ser de la seva corda o no, però senties que aquell home estimava el mateix que tu: la terra, la gent, la llengua. La nostra maleïda història també i, a més a més, la feia planera quan convenia; podia ser didàctic, dictador i malcarat quan no es feia el que ell deia; però, tot i no haver-lo votat mai, emocionalment el sentia com a cap d'això que en diem Catalunya, trepitjava la terra i els cims, els aeroports i els palaus, però deies: aquest ens defensarà.

Hi ha gent tan desarmada que em diu que el nacionalisme es cura viatjant i que el fet d'estimar un petit tros de terra és d'allò més provincià i folkloric. Bé, un servidor ha viatjat força i sento dir a aquests senyors tan globalitzadors i tan ciutadans del món que encara m'emociona trepitjar Catalunya quan torno dalt de la moto de qualsevol viatge per Europa o Àfrica. No deu ser que a tots aquests xerraires autoanomenats intel·lectuals, els fan figa les cames pensant en Espanya, en la seva Espanya, o em diran que ells no són nacionalistes espanyols? Viuen i treballen a Catalunya, però pensen en clau espanyola. La globalització de moment ja els va bé, la cultura gran sempre es menja la petita i els catalans tenim les de perdre amb aquesta allau migratòria, en gran part per culpa nostra. Som tan i tan assenyats que ens hem tornat covards, no respectem ni el nostre símbol identitari més important, que és la llengua.

No m'agrada que s'obligui a ningú a parlar en català, però tampoc no m'agrada que els catalans massa sovint parlin en castellà sense cap necessitat, ja que la persona que l'escolta, normalment, el coneix més que bé.

Que un nen aprengui català a l'escola, en un País anomenat Catalunya, és lògic i més si tenim en compte que també aprèn castellà. Després ell, fora de l'escola, ja farà servir el que vulgui amb els amics amb els pares o a la feina, però tindrà una bona eina de relació social si la vol fer servir.

No m'agrada tampoc que s'obligui a posar rètols en català a les botigues. D'aquesta manera només aconseguirem rebuig. Hem d'aconseguir que la llengua es parli per necessitat i no per imposició, o caurem en allò de fa anys de "Hábleme en castellano", que de tant en tant ens deixaven anar els funcionaris de l'estat.

Be, després d'aquest parèntesi lingüístic, tornem al fil inicial. El segon president del meu temps era un home ben estrany. Visionari vingut del funcionariat municipal, paradigma del català, barreja de seny i rauxa, home que, si s'hagués pogut desempallegar del PSOE, hauria pogut ser el gran president que necessitem. Imprevisible i temerari en conceptes, li mancava un verb més fluid i sobretot constància. Dels jocs del 92 (el seu gran actiu), n'hauria de

donar una bona part a Narcís Serra i l'agraïment etern per fer-lo alcalde de Barcelona. He dit en primera instància. Era la gran esperança blanca dels socialistes, però era incontrolable, i això per a qualsevol partit és inadmissible. Així ha acabat.

El darrer que tenim (em nego a dir-li president després de les seves darreres declaracions dient que totes les fallades del sistema són culpa del debat identitari) és un home nascut fora de Catalunya i vingut en les migracions dels anys 50. Això diu molt a favor del país, però les seves declaracions diuen molt poc a favor d'ell. De fet el veig com un funcionari asèptic, que ha arribat a dalt de tot de la cúpula del ram i que francament no sent gaire la terra. Com pot un president d'aquest país dir les coses que ell diu i que no passi res? I que un partit dit independentista li segueixi donant suport per governar? Després es queixa ERC que perd vots.

I no és l'origen el que compta de les persones, sinó els fets. Davant de la fragilitat de la nostra cultura, no ens podem permetre que el nostre far ens doni una llum tan minsa davant les tenebres que ens esperen amagades més enllà de l'Ebre.

Volem gestió, és evident que sí, perquè si no no funcionem i anem perdent pes. Volem que es reclami, amb mala llet si convé, que els diners catalans es quedin aquí, i la part de solidaritat ja la pagarem nosaltres amb la quantitat que creiem convenient. I tot això no treu que puguem tenir un debat identitari i que, si ho volem, demanarem la independència i pressionarem el govern central sempre que es pugui, i per fer-ho no tenim el President adient ni els polítics necessaris. Només tenim una colla que ens venen com a la subhasta del peix: sempre a la baixa

In memoriam XIRINACS

Ens ha deixat un home
CATALÀ COHERENT CONSCIENT

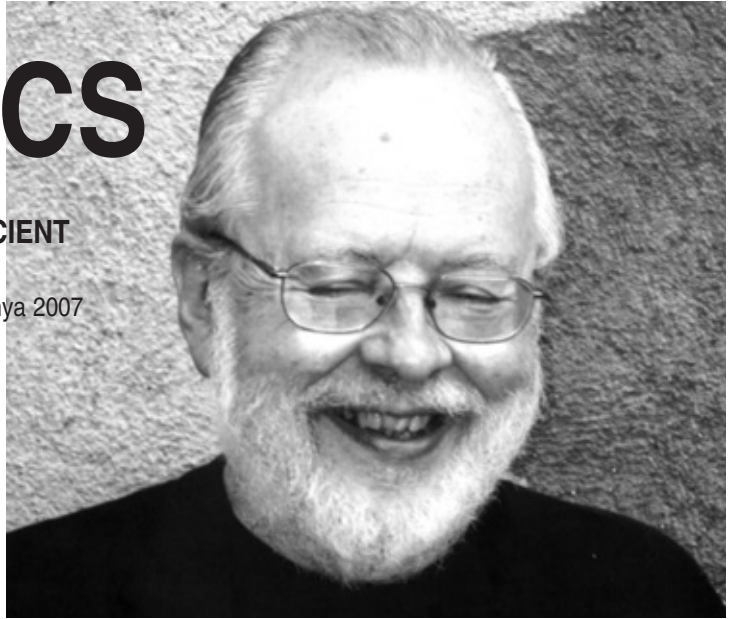
Lluís M. Xirinacs i Damians

Barcelona 1932 - Bressol de Catalunya 2007

Era un català de pedra picada; també se li ha dit el GANDHI català per la seva lluita pacífica per la independència de la PÀTRIA.

La seva mort, al BRESSOL DE CATALUNYA, ha estat la darrera lliçó del mestre. Ha estat potser un revulsiu que faci remoure consciències (de qui en tingui).

Ha estat sempre coherent amb si mateix i amb la Pàtria, tot i rebre el menyspreu de tants i tants polítics (i no polítics) per aquesta coherència no acomodàcia,

que tant ens ha perjudicat.

El seu penúltim acte, el seu testament manuscrit, adreçat a tothom, és, a més

de breu, colpidor, incisiu, revulsiu, crític i sobretot coherent i cons-cient amb el seu tarannà.

Diu així:

ACTE DE SOBIRANIA

He viscut esclau setanta cinc anys
en uns Països Catalans
ocupats per Espanya, per França (i per Itàlia)
des de fa segles.
He viscut lluitant contra aquesta esclavitud
tots els anys de la meua vida adulta.
Una nació esclava, com un individu esclau,
és una vergonya de la humanitat i de l'univers.
Però una nació mai serà lliure
si els seus fills no volen arriscar
llur vida en el seu alliberament i defensa.
Amics, accepteu-me
aquest final absolut victoriós
de la meua contesa,
per contrapuntar la covardia
dels nostres líders, massificadors del poble,
hinc la meua nació
solament sobirana absoluta en mi.

Els han perdut un esclau.
Ella és una mica més lliure,
perquè jo sóc en vosaltres, amics!

En ple ús de les meves facultats
MARXO
perquè vull acabar els meus dies
en la soledat i el silenci.
Si em veieu fer felicitat
no em busqueu.
Si algú em troba
li prego que,
estigui jo com estigui,
no vulgui ell pertorbar
la meua soledat
i el meu silenci.
Gràcies!

En ple ús de les meves facultats marxó perquè vull acabar els meus dies en la soledat i el silenci. Si em voleu fer feliç no em busqueu. Si algú em troba li prego que, estigui jo com estigui, no vulgui ell pertorbar la meua soledat i el meu silenci. Gràcies!

ACTE DE SOBIRANIA

He viscut esclau 75 anys en uns Països Catalans ocupats per Espanya, per França (i per Itàlia) des de fa segles.

He viscut lluitant contra aquesta esclavitud tots els anys de la meua vida adulta.

Una nació esclava, com un individu esclau, és una vergonya de la humanitat i de l'univers.

Però una nació mai serà lliure si els seus fills no volen arriscar llur vida en el seu alliberament i defensa.

Amics, accepteu-me aquest final absolut victoriós de la meua contesa, per contrapuntar la covardia dels nostres líders, massificadors del poble.

Avui la meua nació esdevé sobirana absoluta en mi.

Els han perdut un esclau. Ella és una mica més lliure, perquè jo sóc en vosaltres, amics!

El seu acomiadament del poble català ha estat en dos indrets carregats de simbolismes i acompanyat del poble.

La primera part, el funeral a la basílica de Santa Maria del Mar, símbol de la Catalunya més esplendorosa, d'aquella Catalunya sobirana que senyorejava el Mare Nostrum, mestressa del seu destí i en el seu punt més àlgid.

La segona part, l'acomiadament del poble al Fossar de les Moreres, símbol de la Catalunya més resistent i heroica, tal com resa la placa amb el vers d'en Pitarra que diu: *Al Fossar de les moreres no s'hi enterra cap traïdor, fins perdent nostres banderes, serà l'urna de l'honor.*

Per cloure aquest petit record d'una gran figura del nostre poble, hem triat uns quants trossos dels que hem pogut sentir i llegir aquests dies, cap d'ells de polítics. Els que semblen més sincers i definidors de la seva personalitat.

Va renunciar al sou i als privilegis.

Es va aixecar de la cadira i es va plantar.

No com tothom, que s'hi acomoda.
Es va trobar sol defensant uns drets,
fins aleshores unitaris.

Mai no va demanar res.

El van considerar excèntric, boig.

Ha mort per una Catalunya lliure.

No podia viure més temps en un país ocupat.

Al seu comiat hi havia la Catalunya més conscienciada, la més desenganyada, orfe de dirigents.

El millor monument que se li pot fer és seguir el seu mestratge.

Quan les seves despulles sortien de Santa Maria del Mar passant pel Fossar de les Moreres, el cel també plorava.

I finalment, una de les seves frases lapidàries, aquella que diu:

“CATALUNYA forada la pedra, no pas per la força, sinó per la constància”.

Així sia.

Al Fossar de les moreres no s'hi enterra cap traïdor, fins perdent nostres banderes, serà l'urna de l'honor.

PERÚ

Per Joan Maresma Duran

Durant els primers dotze dies d'agost vaig tenir la sort d'estar a Perú per minivacances i per feina.

Dies que van anar molt i molt bé per descansar, per desconnectar, per relaxar-me, per reflexionar. Per pensar que tothom pot tenir les seves raons, segurament. Els seus atenuants, els seus motius, i que no serveix de res intentar comprendre. Em refereixo a la història amb la Talita, ja que ho vam deixar estar. A dia d'avui em sento molt afortunat, però.

Els primers dies van ser de turisme, amb el Goyo i la seva esposa, la Laise. El Goyo, un company de feina que treballa al *Cervantes* de São Paulo. La Laise, una carioca molt trempada amb la qual vaig riure molt. És ben cansada la vida del turista: llevar-se ben d'hora, agafar avions, trens, excursions programades amb gent desconeguda, escoltant uns guies totalment proindígenes i antiespanyols, ja que parlaven d'una massacre –que sí que va existir– ocorreguda fa un gratat d'anys i de la qual encara culpen els avantpassats. Els meus no, perquè es van quedar a la península i, que jo sàpiga, ningú no va anar a Amèrica. No sé d'on ha sortit aquest costum de culpar d'algunes desgràcies els besavis, com si un alemany actual tingués la culpa del que va fer el seu avi, que era de les SS. O el Sant Pare anterior, que va demanar perdó per la matança a Amèrica... En nom de qui? Cada societat, cada moment de la història té els seus va-lors, el que es considerava correcte. No vull pas atenuar les bestieses que van fer Pizarro i companyia. En tot cas que aquests guies preguntin a la gent que viu a Perú i que té cognom espanyol i que no acusin els turistes de l'estat subtilment.

Els primers dies vam tenir la sort de poder anar a Cusco i al Machu Pichu. L'arquitectura de Cusco em va semblar del millor que he vist en aquest

continent: esglésies barroques, edificis imponents, claustres magnífics, balconades amb gelosies de fusta noble. Cusco es troba a més de 3.400 metres sobre el nivell del mar. Es nota la manca d'oxigen, el mal d'alçada, l'anomenat *soroche*, les dificultats al respirar, el mal de cap que minva amb descans, no menjant gaire, prenent te de coca, disfrutant de l'hospitalitat de la gent peruana.

Machu Pichu em va semblar una meravella, malgrat els turistes que hi havia, malgrat les multituds que seguien un senyor amb gorra o bandereta. Arquitectura precolombina, construccions fetes en harmonia amb la natura, de persones que observaven i no només miraven, que escoltaven i no només sentien, enginyeria pura. Llàstima del poc temps que hi vaig estar, unes tres hores, però va ser ben bonic. Llàstima que a Perú hi anava principalment per feina i tenia poc temps. Em va semblar un país ben interessant.

Per la feina, vam estar a Lima. A diferència de dos anys enrere –que ràpid va el temps, com és fàcil ordenar els records encara que sigui difícil fer-ho cronològicament, com ningú no sap el que ha de venir i de vegades desitgem que el temps vagi més de pressa, que el que ens passa s'acabi o no s'acabi mai– no vaig tenir temps per veure gairebé res de Lima: el centre històric –força interessant–, l'església de Sant Francesc –espectacular–, un museu i poca cosa més.

De la feina, dels meus alumnes, vaig conèixer persones interessants, per-

sones que es guanyen la vida ensenyant espanyol arreu del món, principalment als Estats Units. Curiós el fet que aquesta llengua –i les llengües serveixen per comunicar-se, perquè la gent s'entengui– creixi a un ritme vertiginós, que doni l'oportunitat de treballar a molta gent, que hi hagi professors que passin les vacances a la seva terra natal i aprofitin per fer un curs de formació, que aquesta llengua –espanyol o castellà, no importa el nom– em doni l'oportunitat de viatjar, de treballar a gust, de fer quelcom que no considero una tasca pesada, tot i que la docència és com un sacerdot i reconec que li dedico massa hores del meu temps, temps que té data de caducitat.

Professors que, com jo, s'han apartat del seu país de manera irreversible, que somnien amb un progrés social, econòmic, cultural, polític i que es pregunten per què tenen –o tenim– la impressió d'anar endarrere com els crancs i ara estem pitjor: més contrastos, desigualtats, violència, inseguretat– que quan vam començar a viure. Persones que tenen la impressió d'haver-se convertit en fantasmes, en éssers sense arrels, persones que mai no seran nord-americanes encara que tinguin un passaport que digui que ho són, i que han deixat de ser peruanes, ja que són més estrangers a Lima que no pas a Boston. Persones que m'han escrit correus electrònics parlant de la solidaritat en el seu país després del terratrèmol, que m'han escrit comentant que no els ha passat res, que m'han comentat que –com sempre– els

EL CANIGÓ

Per Calet

Fotografies Jaume Boadella

Pujar al cim del Canigó té un atractiu especial per als catalans enamorats de la muntanya, no tant per la dificultat de l'ascensió en si com per la càrrega simbòlica que l'envolta. No oblidem que ja fa un grapat d'anys que, d'aquest cim mític, en surt la popular i simbòlica "flama" que s'escampa per tots els racons dels pobles i comarques de parla i cultura catalanes per encendre les fogueres de la nit de Sant Joan, com a signe d'agermanament i resistència dels Països Catalans.

Doncs bé, aquest estiu, un petit grup d'amics, socis de Gent del Masnou, atrets pel magnetisme del Canigó, vam decidir que era un bon moment per fer-hi cap. Així, el 22 de juliol ens vam plantar al refugi dels Cortalets (2.150 m) on vam fer nit, per emprendre la caminada l'endemà de bon matí.

A trenc d'alba del 23, mandra fora, els companys Ernest Aguilar, Jaume Boadella, Antoni Busquets, Joan Casals, Víctor Domingo, Jaume Grané i Josep Ramon, empeniem el camí que ens havia de conduir fins a la Pica del Canigó.

Després de vorejar l'Estanyol, que com un plàcid mirall reflectia les primeres llums del dia, iniciàrem la ruta pel suau pendent que porta fins a la Font de la Perdiu (seca!). Un bon tram més amunt, l'alçada guanyada ja ens permetia contemplar, enllà, Prades, Vernet, Vilafranca i d'altres pobles i veïnats del Conflent.

El camí s'anà empinant fent llaçades fins a trobar la carena, a tocar del Pic Jofre i la Portella. A partir d'aquesta alçada es girà una tramuntanada freda i potent que ja no ens deixaria en cap moment i que, enfol·lida, s'endugué un parell de gorres i un barret de l'expedició, rostos avall, per a testimoni del nostre pas pel massís.

Després de prendre alè i abrigar-nos per capejar el fred, enfilàrem el darrer

Dalt la Pica la fotografia de rigor obligada.

tram del camí, pedregós i dret, que, fent ziga-zagues, ens duria fins a guanyar l'esperat cim (2.784 m). Als peus de la creu de ferro que el corona encara hi havia restes de cendres i sarments de la darrera flama encesa i la vigília de Sant Joan.

El vent havia escombrat el cel de núvols i la panoràmica circular era espaterrant. Una taula d'orientació assenyalava el Mediterrani, brillant, allà on les darreres estribacions dels Pirineus s'hi submergeixen, la Garrotxa –amb la Mare de Déu del Mont, des d'on Jacint Verdaguer s'inspirà per escriure l'oda poètica del Canigó–, els cims del Puigmal, Torreneules, Bastiments i tants d'altres del Ripollès, viles i llogarrets en miniatura del Vallespir i Conflent..., un pessebre on no faltava de res.

A la natural satisfacció d'haver fet el cim (en dóna testimoni gràfic la fotografia amb la pancarta de Gent del Masnou), s'hi sumà la celebració del 64è aniversari del company Ernest Aguilar, que s'esqueia just aquell mateix dia, festejada amb una

ampolla de cava català que el mateix interessat s'havia ocupat de portar ben camuflada dins la motxilla. Després del brindis, les fotos de rigor i de gravar aquella imatge imponent en la memòria, la fredor i el vent ens empenyeren muntanya avall, bo i desfent el mateix camí cap al refugi, on ens esperava un bon dinar.

De tornada cap a casa, mentre els cotxes feien via, no ens poguérem estar de recuperar les imatges i vivències d'aquelles darreres hores al massís del Canigó, amb la satisfacció d'haver acomplert la fita i d'haver escrit una petita "batalleta" per poder explicar als nostres nets, si algun dia ens la volen escoltar.

ALS MÀRTIRS DE CATALUNYA

Per Joan Muray

Som al setembre, mes en què s'escau la DIADA NACIONAL DE CATALUNYA, i, per tant, dedicarem aquestes pàgines a fets relacionats amb l'esdeveniment que és motiu d'aquesta diada, la Guerra de Successió (1705-1714).

Hem triat uns fets, no d'aquell temps, sinó d'altres de més propers, concretament del 1919, però vinculats a la pèrdua de les nostres llibertats nacionals i a la repressió de tota mena que hi ha hagut, d'una forma o altra, al llarg dels tres-cents anys transcorreguts.

Remenant arxius pel motiu que ens ocupa, arxius documentals de diversos anys i segles, a voltes hom hi troba escrits ben curiosos, que, tot i ser força antics, per desgràcia continuen sent ben actuals, tant que els podria signar algú del nostre temps.

El primer que vull esmentar, corresponent a una proclama de l'any 1919, feta per una associació espanyola, convertida després en partit polític, podria ser talment feta ara mateix per un periodista o algun eclesiàstic dels qui tenen carta blanca en una determinada emissora de ràdio finançada per l'Església. La posarem en l'idioma en què fou feta perquè no perdi gens tota la càrrega d'odi que tenia. Al final, ja aclarirem qui n'eren els màxims representants polítics al nostre país.

Al final de la proclama, explicarem uns quants conceptes, els quals, pel pas del temps i estar força oblidats en la ment popular, poden deixar despistat el lector. El que no farem és fer-ne cap anàlisi, que deixem també per al lector ja que creiem que no cal entrar en judicis. Són prou clars i coneguts. El que sí mirarem que se sàpiga, també sense entrar en judicis, és qui eren els qui feien la proclama, la *Liga Patriòtica Española*, què va esdevenir posteriorment i qui hi havia al seu darrere, especialment a Catalunya. Diu així:

¡¡VIVA ESPAÑA!!

A todos los buenos españoles nos dirigimos hoy; a los que no quieren envilecerse con el contacto de estos catalanes, hijos espúreos de la Madre Patria, la sacrosanta España, cuya sangre chupan con su industria, con su comercio, con las ventajas que, poco a poco han venido obteniendo de los gobiernos bajo fingimiento de un amor que no han sentido, que no sienten, que no podrán jamás sentir porque son incapaces de incubar en sus malos corazones amor de pureza y sí sólo odio de bastardos.

Haced, españoles, examen de conciencia y decid si no considerarís ya

ALS MARTIRS DE CATALUNYA

1714 - 1919

VIVA ESPAÑA!!

A todos los buenos españoles nos dirigimos hoy; a los que no quieren envilecerse con el contacto de estos catalanes, hijos espúreos de la Madre Patria, la sacrosanta España, cuya sangre chupan con su industria, con su comercio, con las ventajas que, poco a poco han venido obteniendo de los gobiernos bajo fingimiento de un amor que no han sentido, que no sienten, que no podrán jamás sentir porque son incapaces de incubar en sus malos corazones amor de pureza y sí sólo odio de bastardos.

En Joan Benet

En Manuel Miralpeix

... los catalanes con ellos, no se contentan con el España; pido lo que se les está concediendo de un modo nuevo, como que están por estar sobre la gran victoria, a propósito de esto, se han de tener en cuenta los hechos espúreos que el Gobierno Español ha obtenido en Cataluña, que ha sido el resultado de la conquista de Cataluña por parte de España, que ha sido el resultado de la conquista de Cataluña por parte de España, que ha sido el resultado de la conquista de Cataluña por parte de España...

Lliga Patriòtica Española
 No. 10.000.000.000
 Madrid, España, 1919.

CATALANS:

Els castells de Felip V feren la guerra i subjugaren Catalunya. Fins el darrer instant, es defenren els Catalans amb ànima de braves i amb convenciment de patriotes.

Es per això que, en arribar l'universer de la pèrdua de les llibertats catalanes, enlairem la bandera de la Pàtria i fem ofrena d'amor, d'agraïment i d'entusiasme als qui donaren la vida per Catalunya.

Pitjor, mil voltes pitjor que la guerra, nos — i és — la dominació. Venaccions i insults de totes menes, els castells els fan anar augmentant cada dia. En començar l'any CCV de l'esclavatge de Catalunya, que ha sigut el de l'endondament del militarisme i el de la llibertat de tants de Pobles, una "Liga patriòtica española" que més tard infantà la "Unión monàrquica nacional", amb fulles infamants cridà els eterns enemics de Catalunya i els atjà al crim.

Els jovencells de setze anys, En Manuel Miralpeix i En Joan Benet, sòls perquè llutem un llac català, foren covardament assassinats...

Nous màrtirs de la Causa, rendim-los, Catalans, en el dia d'avui, tribut de recordança. No hi hagi entre nosaltres diferències: qui cregui, resti-hi una oració; qui no cregui, dediqui-hi un moment del seu pensament. Tots justs, Catalans, en l'Onze de Setembre de 1919, digorem:

VENJANÇA!!!

VISCA CATALUNYA LLIBRE!!!

Proclama "Als màrtirs de Catalunya", de 1919.

llegado el momento de realizar el supremo esfuerzo que salve a la Patria Española y, con ella, a la misma Cataluña, que sus hijos malvados se empeñan en conducir a la ruina.

Vosotros, españoles, los que tenéis el honor de no haber nacido en ninguno de los pueblos de las cuatro provincias catalanas, sois los que podéis salvar a España. No os fiéis de catalán alguno, pues visto y probado está ya que, en cada catalán, clerical o avanzado, jaimista (1) o radical, hay un cobarde separatista.

Ha terminado la guerra (2) con la victoria (?) de diez contra tres, y los catalanes por odio a España han hecho manifestaciones en favor de los victoriosos (?) y especialmente, en el de Inglaterra, la que se titula defensora de las naciones débiles pero sigue en la indebida posesión de Gibraltar, en favor de los Estados Unidos, el pueblo de mercachifles que nos arrebató ignominiosamente Cuba y Puerto Rico, Filipinas y Marianas y Carolinas (3), valiéndose del pretexto de la voladura del "Maine", que ellos mismos habían hecho estallar.

Los catalanes se han puesto al lado de los victoriosos (?) como antes se habían colocado al de los Estados Unidos; todo solamente para molestar, perjudicar y contrariar a España, que, más generosa que ellos, más noble que ellos, más altamente digna que todos y cada uno de los catalanes, por más que guardaba una prudente neutralidad, no por esto dejaba de tener sus simpatías por los Imperios Centrales (4) por cuanto ellos representan el orden, la religión, la disciplina, la seguridad, en fin, de los pueblos del universo mundo.

I ahora, embriagados de odio a España, manifiestan sus impúdicos amores por los que en desigual combate han impuesto sus exigencias a los vencidos. Así son estos catalanes, estos perros de España que lamen las manos generosas de la madre para hincar sus colmillos en las carnes de todo su cuerpo que van desangrando.

Davant el monument a Rafael Casanova en aquells anys. Hi podem veure, entre altres, el gran dramaturg i poeta Àngel Guimerà acompanyat del masnoví d'adopció Vicenç A. Ballester.

Hoy, compatriotas españoles, vosotros, los que en crecido número residís en este trozo de España que se llama Cataluña, habéis de saber que los catalanes pretenden intervenir en la Conferencia de Paz para que le sea concedida a Cataluña la independencia que los villanos sueñan les llegue impuesta por el mandato de Europa (5) ya que no tienen el suficiente valor para reclamarla cara a cara, dando la vida; que ellos siguen el ejemplo de Cuba, que nunca la hubiere obtenido si no se hubiere hecho ayudar solapadamente por los mecachifles de Norte América.

Quieren se considere a Cataluña beligerante (6) porque dicen han estado representados por unos cuantos voluntarios (bonita representación!) de estos malos catalanes que han debido huir de España por no estar en presidio.

Pero no bastaba con ello; no se contentan con ir a Europa a pedir lo que no les será concedido de ninguna manera, sino que salen por estas calles a dar gritos subversivos, a perturbar el orden, a insultar con soeces imprecaciones a los buenos españoles que nos hallamos dispuestos a defendernos contra la villanía de los cobardes y que no consentiremos ni un instante más que sea mancillado el honor de nuestra Madre Patria. No creáis ya más en

las palabras "autonomía" y "regionalismo" que ellos pronuncian para que les dé oídos nuestra buena fe de españoles. Ellas no son más que viles encubrimientos del "separatismo" y de la "independencia" que anhelan. A esos gritos opondremos el nuestro que todo lo abarca y significa, el de "Viva España", que nos ayudaréis un día y otro día a clamar para ahogar con él las vociferaciones de estos perros separatistas que ladran y huyen.

Contamos con todos los buenos españoles residentes en esta ciudad. Contamos con el apoyo moral de todos los compatriotas que no se ven obligados a convivir con los que a diario nos insultan. Y sobre todo, contamos con los pundorosos oficiales del invicto Ejército Español, los que a pesar del clima no titubearon en marchar a Cuba y Filipinas y hoy menos se harán de rogar para salir en defensa de la Madre Patria en su mismo suelo, como saldrán si así conviene en defensa de los sagrados intereses de España en Marruecos (7), gravemente amenazados hoy, por una nación harta de victorias mal adquiridas y orgullosa de sus fáciles triunfos. Liga Patriótica Española

NOTES

Jaimista era el nom que rebien aleshores els partidaris del prentend al tron espanyol per la branca

Comitè de Germanor amb els Voluntaris Catalans - Barcelona
(Comité de Fraternalité avec les Volontaires Catalans)

Furiós atac a la baixonetia en la memorable i victoriosa batalla del 9 de Maig de 1915, a la edat 140 on hi perferen la vida molts voluntaris catalans

Postal feta pel “Comitè de Germanor amb els Voluntaris Catalans”

carlista, el titulat, per ells, Jaume III. Es refereix a la Primera Guerra Mundial (1914-18).

Els Estats Units d'Amèrica del Nord havien sostingut, a finals del s. XIX, una guerra amb l'Imperi Espanyol, a la qual aquests darrers perderen els darrers territoris del vast imperi que havien aconseguit per mitjà de la conquesta i de guerres.

Els Imperis Centrals eren aleshores l'Imperi Austro-Hongarès i l'Imperi Alemany.

Una independència imposada per Europa es referia al que aleshores era l'embrí de l'Organització de les Nacions Unides (ONU), la Societat de Nacions, sorgida de la Conferència de Pau de París d'aquell 1919. Conferència que recollia el que havia

dit l'any anterior, el 1918, el president Wilson, dels Estats Units, els anomenats XIV punts, que entre altres fets remarcava tot poble o nació, petit o gran que **desitgi viure en llibertat sa vida pròpia, escollir-se ses pròpies institucions i estar segura de la justícia i lleialtat dels altres pobles de la terra enfront de la força i de les agressions egoistes**, fet que va donar certes esperances a Catalunya.

Catalunya havia enviat participat a la Primera Guerra Mundial, enviant **quinze mil voluntaris** a lluitar al costat dels aliats (França, Gran Bretanya i Rússia des del principi, després s'hi afegiren altres països europeus i Estats Units), **més de deu mil moriren** als Dardanel, Macedò-

Comitè de Germanor amb els Voluntaris Catalans. - Barcelona
NADAL DE 1917, A PARIS

Regiment de Marina de la Legió Estrangera

¡NO PASARAN!
Resposta dels Voluntaris Catalans, al diputat carlí de França. El País Basc és una parlantia associant qu'ha anomenat, vol en l'altre país, parlar el Basc, el País, el Valencià, prepara una nova ambició.
(Llibre de l'ortografia català J. Sureda, publicat a l'Alcalá)

Comitè de Germanor amb els Voluntaris Catalans - Barcelona
(Comité de Fraternalité avec les Volontaires Catalans)

Bandera del Regiment de Marina de la Legió Estrangera, sostinguda pel lleotinent Bollet i guardada per l'ajutant Mader i pels nostres capotins condecorats, Arcoas, Dieta i Leva

Postals fetes pel “Comitè de Germanor amb els Voluntaris Catalans”

nia, Serbia i els camps de batalla francesos. El 14 de juliol de 1936, el govern de Catalunya va dedicar un monument als catalans morts en aquesta guerra, una escultura de Josep Clarà, que es va instal·lar davant el Parlament de Catalunya.

Aquell 1919 ja s'endevinava el proper conflicte entre Espanya i el Marroc, que seria el 1921, el conegut com a “Desastre de Anual”, on l'exèrcit espanyol va ser derrotat i on moriren tretze mil dels seus soldats.

Aquesta “Liga Patriótica Española” fou l'embrí del partit polític que

Bandera dels Voluntaris Catalans a la Primera Guerra Mundial.

naixeria a Barcelona aquell mateix 1919, la "Unión Monárquica Nacional", un dels dos partits espanyols més espanyolistes, que es va fondre amb "Unión Patriótica", fundada pel general Primo de Rivera.

Aquesta U.M.N. estava presidida per Alfons Sala i Argemí, comte d'Ègara, i entre els seus dirigents hi havia: el marquès d'Olèrdola, el comte de Figols, el comte del Montseny, el baró de Viver, el comte de Santa Maria de Pomés, etc., etc.

Aquesta proclama de la "Liga Patriótica Española" havia de tenir la seva resposta, la qual fou feta per l'ONZE DE SETEMBRE d'aquell mateix any, i en resposta, a més, per l'assassinat de dos joves catalans pel sol fet de dur un llaç català. La resposta deia així:

CATALANS: Els castiles (1) de Felip V feren la guerra i subjugaren Catalunya. Fins al darrer instant, es defensaren els Catalans amb ànima de braus i amb convenciment de patriotes.

És per això que, en arribar l'aniversari de la pèrdua de les llibertats catalanes, enlairem la bandera de la Pàtria i fem ofrena d'amor, d'agraïment i d'entusiasme als qui donaren la vida per Catalunya.

Pitjor, mil voltes pitjor que la guerra, fou –i és– la dominació. Vexacions i

Monument als Voluntaris Catalans a la Primera Guerra Mundial, que es troba al Parc de la Ciutadella. Fou inaugurat l'any 1936 i és obra d'en Josep Clarà.

insults de totes menes, els castiles els han anat augmentant cada dia. En començar l'any CCV (2) de l'esclavatge de Catalunya, que ha sigut el de l'enfrontament del militarisme i el de la llibertat de tants de Pobles, una "Liga patriótica española"; que més tard infantà la "Unión monárquica nacional", amb fulls infamants cridà els eterns enemics de Catalunya i els atà al crim.

Els jovencells de setze anys, en Manuel Miralpeix i en Joan Benet, sols perquè lluien un llaç català, foren covardament assassinats...

Nous màrtirs de la Causa, rendim-los, Catalans, en el dia d'avui tribut de recordança. No hi hagi entre nosaltres diferències: qui cregui, res!ls una oració; qui no cregui, dediqui'ls

un moment del seu pensar. Tots junts, Catalans, en l'Onze de Setembre de 1919, diguem:

VENJANÇA!!

VISCA CATALUNYA LLIURE!!!

NOTES

Castiles es refereix als espanyols, ja que prové de Castilla. A la guerra de les Filipines, de finals del s. XIX, en tagal, l'idioma d'aquella nació, els deien així.

CCV, dos-cents cinc anys, eren els que feia des del final de la Guerra de Successió, el 1714, fins al 1919, any de la proclama. Ara en fa CCXCVII, tot i que enguany, en fa CCC (300) de la batalla d'Almansa, al País Valencià, on es van començar a perdre les nostres llibertats.

Joan Benet i Manel Miralpeix, els joves assassinats.

Cròniques

VII MARATÓ DE VEUS LÍRIQUES

Per Joan Muray
Vocal de Cultura

enguany, aquesta VII Marató es va celebrar el dissabte, 14 de juliol, i, com des d'un principi, han estat els cantants, alumnes de l'exímia cantant d'òpera Montserrat Aparici, els qui ens han portat la lírica a la nostra Sala d'Actes.

En aquesta VII Marató ens acompanyaren els següents: Magda NAVARRO

Blanca SANTIGOSA
Mònica SOLA
Conxita GARCÍA
Anna ROMA
Paco FARRÉ
Eva ANAYA
Jesús CASTILLON

Al piano hi hagué Carles PUIG, l'excel·lent pianista que ens ve delectant des de la primera Marató de l'any 2000. La primera part del concert va estar composta per diverses àries d'òperes i sarsueles de prestigiosos compositors, així com de cançons líriques, com Turull, Toldrà o Gershin. A la segona, a més de peces de sarsuela, hi hagué diverses cançons en català, totes elles obres prou conegudes d'autors com Pedrell, Martínez Valls, Granados, Lamote de Griñon o Roma.

Un escollit públic, tot i que minoritari, com passa sovint en actes de veritable qualitat on l'únic, però gran regal, són les formoses veus dels cantants, va acompanyar-nos i va aplaudir fervorosament l'estol d'intèrprets que tinguérem en aquesta VII Marató de Veus Líriques, i, com en les anteriors ocasions que ho ha fet, va demostrar els seus dots lírics, així com un ampli i potent ventall de veus, cadascuna en el seu àmbit, però que feren que la vetllada fos per al públic assistent un bonic record d'estiu, tot esperant l'any vinent, tal com també desitjaren els cantants, pianista i professora.

Mercès a tots vosaltres, intèrprets i públic.

GAIREBÉ TOT AIXÒ ÉS VERITAT

Per Carles Maristany

EL BURKA

Amics lectors de "Gairebé tot això és veritat". Quan un escrit surt de la impremta, és impossible predir el resultat, l'efecte, la interpretació, el destí que finalment tindrà l'escrit o el paràgraf exposat a la consideració dels lectors i, a més, si aquest s'acaba amb una pregunta; tot i que aquesta es faci de forma festiva, cercant més que una resposta aclaridora, la motivació d'un somrius per part de qui l'ha llegida i considerada.

Si ens remuntem dos mesos enrere solament, en el butlletí "Gent del Masnou" N° 241, pàgina 30 en l'apartat "THALIBANHJA" finia l'escrit inquirint: Pensem-ho, pot algú emprar aquesta peça per fer de les seves?

La resposta, ja m'ha estat donada. Podem llegir-la en el diari "20 Minutos". Vegeu-ho en el retall adjunt.

El que semblava una nimietat placent i jocosa, en el decurs de dos mesos ha esdevingut una realitat tan certa com impensada de poder-la corroborar tan aviat.

Qui fuig, d'alguna se n'escapa! Emprar però una peça tan digne i ben considerada com és el burka en el llunyà orient, pot ser, donat el cas, molt efectiu però poc seriós i cavailleresc quan d'escapar es tracta.

Intenta huir bajo un burka
El líder de la Mezquita Roja de Islamabad (Pakistán) fue detenido ayer cuando trataba de escapar bajo un burka hacia el norte.

XXXIV Curs de Balls de Saló setembre - desembre 2007

del 28 de setembre al 21 de desembre

Cada divendres de 20.30 a 22.30
**Rock, tango, txa-txa-txa, vals, fox, pas
doble, mambo, etc...**

Places limitades. Preu parella: 75 €

Inscripcions i informació:

a Gent del Masnou Dr. Agell, 9
de 6 a 9 del vespre. Tel 93 540 39 29

Organitza:

Vocalia Recreativa

 **GENT
DEL MASNOU**

JORNADES EUROPEES DEL PATRIMONI

El proper mes de **setembre** se celebraran a tot Europa les Jornades sobre el Patrimoni.

El Patronat Municipal del Masnou té previst, entre altres actes, realitzar dues activitats que, amb el nom de "Passejades pel Masnou", es faran:

Dia 29 - El Masnou, terra d'indians.

Molts catalans i masnovins es veien atrets pel comerç amb Amèrica i hi empengueren el viatge.

Alguns fracassaren, però altres tornaren amb riquesa i gustos exòtics: els indians. Al Masnou em trobem exemples

més austers que a la resta de Catalunya. Aquest itinerari mostra part del llegat que ha arribat als nostres dies.

Dia 30 - El cementiri, un museu a l'aire lliure.

Amb aquesta visita es vol donar a conèixer el nostre cementiri, mirat com un museu, herència de la nostra història. Dissenyat el 1860 per l'arquitecte masnoví Miquel Garriga i Roca.

Hi veurem grans obres d'art, perso-natges i fets

destacats dels darrers cent anys.

La nostra entitat col·laborarà en aquestes diades fent-ne les inscripcions de tots els interessats; a partir de l'1 de setembre, cada tarda de 6 a 9 (de dilluns a dissabte) al local social.

**Gent del Masnou
Dr. Agell, 9
93 540 39 29
El Masnou**

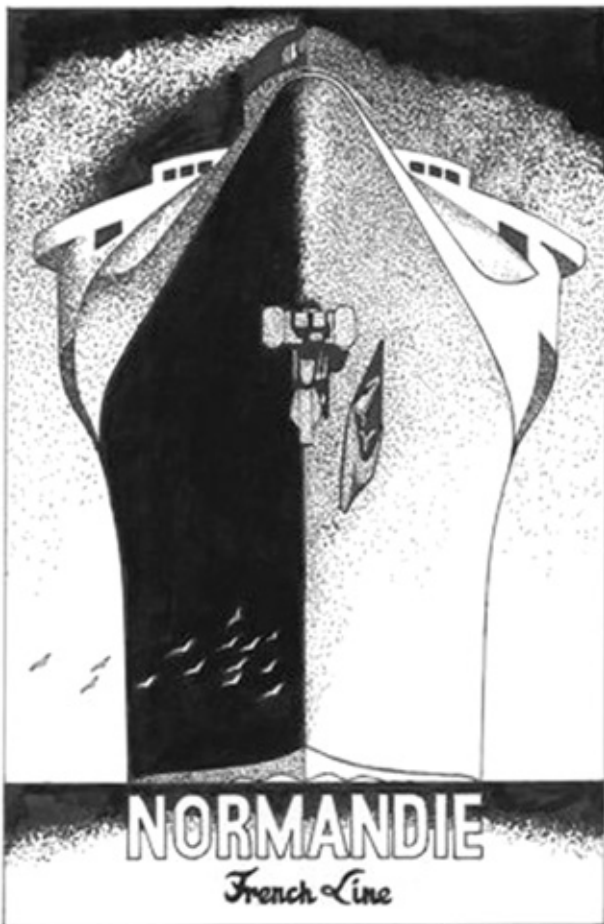

L'ÈPOCA DAURADA DELS GRANS TRANSATLÀNTICS

Per Josep Condeminas

Crec que la representació parcial d'un cartell de la companyia francesa *Transat* de 1939, transmet perfectament la sensació de grandiositat, potència i luxe que caracteritzava els transatlàntics dels anys vint i trenta, encara que, d'alguna manera, tot va començar amb el discret *Royal William*, petit i insignificant vaporet, però que l'any 1833 va ser el primer a creuar l'Atlàntic en aquest, aleshores, innovador sistema de propulsió que representava el vapor. Aquest viatge no es va repetir perquè, poc després, el vaixell va ser venut i, curiosament, va acabar sent un creuer de l'Armada Espanyola. No obstant, dos homes van veure les enormes possibilitats dels vaixells de vapor per transportar passatgers i mercaderies a través de l'Atlàntic amb rapidesa. Un va ser el britànic Samuel Cunard i l'altre el nord-americà Edward Knight Collins, tots dos, vertaders pioners a crear i desenvolupar una línia de vapors transatlàntics. Si en un principi Cunard es caracteritzava per la seva eficàcia, però d'una absoluta austeritat i manca de comoditat per als passatgers, Collins va afegir-hi el benestar i el luxe amb interiors de fusta treballada, mobles entapissats, amplis salons dotats de calefacció i grui-xudes catifes. Malauradament Collins va patir una sèrie de revessos que el van arruïnar i morí pobrament. Per contra, Cunard va continuar progressant. La veritat és que totes les nacions amb alguna pretensió de grandesa volien veure onejar la seva bandera en un gran transatlàntic. Amb alguna excepció, França i Anglaterra van ser capdavanters, si bé tots tenien tres premisses a complir: gran, ràpid i luxós. El primer va ser el victorià *Great Eastern*, un veritable monstre per a l'època, encara que la seva carrera va ser erràtica, per no dir desgraciada, i va acabar com a ferralla. L'any 1913 Alemanya va botar el *Vaterland* de 54.282 tones, en aquell moment el vaixell més gran del món. Per desgràcia, pocs mesos després va esclatar la guerra europea i el *Vaterland*, en el seu viatge inaugural a Nova York, va quedar retingut en aquesta ciutat. Després del conflicte bèl·lic, els Estats Units el van confiscar com a reparació de guerra i, sota bandera americana i amb el nom de *Leviathan*, va tenir una carrera desigual, per acabar finalment desballestat a Escòcia. També podria referir-me al *Titànic*, però aquesta és una història que ja coneixem tots.

Al 1932 França va botar el *Normandie*, de 1.029 peus d'eslora i 119,5 de mànega. Un vertader palau flotant, orgull de la Tercera República Francesa. Luxós fins al paroxisme. Els 864 passatges de primera classe menjaven en un elegant saló 18 metres més llarg que el Saló dels Miralls del Palau de Versalles. Cinema/Teatre, piscina (25 metres la

de primera classe), un jardí d'hivern amb aus exòtiques i plantes tropicals, biblioteques, botigues, hospital... Si els passatgers de primera classe vivien en un èxtasi luxós, els de classe turista podien menjar a la carta en un saló bellament decorat i coronat per una cúpula il·luminada. En el seu viatge inaugural va creuar l'Atlàntic a una velocitat de 30 nusos i va guanyar la cobdiciada "Cinta Blava", que l'acreditava com el transatlàntic més ràpid. També he de fer menció de dos mífics transatlàntics anglesos, el *Queen Elizabeth* i el *Queen Mary*. Ambdós van tenir una meritosa carrera comercial, abans i després de la II Guerra Mundial, en la qual van transportar milers de tropes d'un continent a l'altre.

Els anys 60 van marcar la fi d'una època daurada i, a l'igual que el vapor va desplaçar la vela, els avions a reacció, que resultaven infinitament més barats i creuaven l'Atlàntic en poques hores, van acabar amb els grans transatlàntics. Com algú va dir, va ser una època esplèndida, quasi irreal, llàstima que va acabar massa aviat.

Tret de sortida

El 4 de setembre *Mil tristos tigres* del creador **Àlex Serrano**, un dels motors de la plataforma teatral AREAtangent (www.areatangent.com, www.srserrano.com) i que rebé molt bones crítiques el darrer Grec'07 amb *Euro-pe's living a Celebration*, arriba a l'escenari apassionant del **Versus Teatre** (www.versusteatre.com), en horari de tarda (19:30 h).

Àlex Serrano

Amb les prèvies que s'enceten el dia 7 el món divuitesc de la Il·lustració francesa puja a escena. Aquest vodevil filosòfic *El Llibertí*, d'Eric –**Emmanuel Schmitt** (França, 1960), amb **Ramon Madaula** (filòsof Diderot) i **Laura Conejero** (Madame Therbouche, una pintora) farà temporada al **Teatre Poliorama** (3xTr3s Produccions). Estrena oficial: el 14.

També el dia 7 de setembre i fins al 14 d'octubre una autora contemporània arrelada a la nostra terra, l'asturiano-canadenca **Gloria Montero**,

estrena el seu text teatral *Cosa de dos* a la **Biblioteca de Catalunya**, amb direcció de Rafel Duran i interpretació de **Lurdes Barba** i **Alfred**

Rafel Duran

Lucchetti. Aquest muntatge, una interessant, franca, àgil aproximació al món de les relacions humanes, escrit originalment en castellà amb el nom de *Se necesitan dos*, ve produït per l'Associació d'Investigació i Experimentació Teatral (**AIET**) i tindrà també una sèrie de lectures dramatitzades com a activitats paral·leles a primeries d'octubre. Del tot recomanable, doncs, anar consultant la web de l'entitat (www.aiet.cat) per comprovar els continguts definitius i horaris.

Del 13 al 23 de setembre un autor imprescindible, un gran mestre mort prematurament, **Bernard-Marie Koltès**, arribarà a través de la veu de sis grans actors (Francesc Orella, Josep Maria Pou, etc.) al **Teatre Lliure**. Un monòleg que demostra que tots necessitem parlar i ésser escoltats.

Dia 18. El Mestre exiliat torna altra vegada a casa. Dirigint, actuant, adaptant la peça. **Josep Maria Flotats**

(Barcelona, 1939), en el seu 50è any de trajectòria professional, presenta l'estrena mundial de *Stalin* –basada en la novel·la *Une exécution ordinaire* de Marc Dugain, autor nascut el 1957– al **Teatre Tívoli**, amb intervenció actoral, per exemple, de **Carme Conesa** i **Pep Sais**.

Josep Ma. Flotats

El dia 21 s'incien les representacions al **Teatre Apolo** de la producció de Stage Entertainment **Cabaret**, encapçalat aquesta vegada per Marta Ribera i Víctor Masan i amb direcció de Sam Mendes (www.teatreapolo.com).

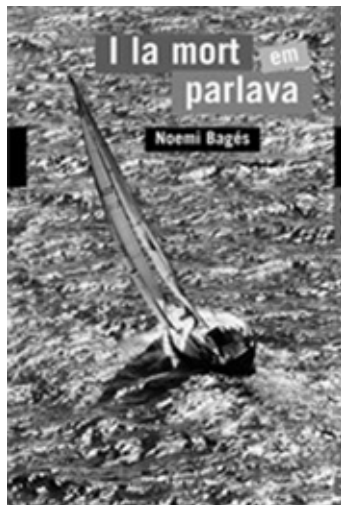

Finalment una altra data assenyalada: el 26 de setembre el **Teatre Nacional de Catalunya** –no posarem les sigles, tenim ganes de remarcar els adjectius i els daltabaixos ferroviaris i elèctrics–obre la Temporada 07/08 amb un espectacle ple d'exquisides fantasies: circ, acrobàcia, música, dansa... **James Thiérree** (Lausanne, Suïssa, 1974) i la seva **poesia visual** arriben per primer cop a Barcelona amb *La Veillée des Abysses* per romandre quatre dies a la Sala Gran (del 26 al 30 de setembre de 2007).

Parlem de llibres

Per Pere Martí i Bertran

INTRIGUES JUVENILS

Noemi Bagés és una professora de català nascuda a Frankfurt l'any 1974, però resident a Tarragona des de ben petita. Ara com ara ha publicat dues novel·les juvenils, totes dues a l'editorial Barcanova: *Perdoni, a quin segle diu que som?* i *I la mort em parlava* (1). En aquesta darrera ens presenta una doble història molt ben tramada i molt ben resolta, que gira a l'entorn de la família Dalmau Puig, formada pel pare, l'Òscar, un pe-

riodista d'investigació amb ambicions i ganes de fer-se un nom en la professió; la mare, l'Olga, una oftalmòloga de prestigi que ha hagut de treballar molt per arribar on ha arribat; i la filla, la Txell, una estudiant de 17 anys que se sent una mica sola i abandonada, en part perquè el seu pare va desaparèixer quan tot just tenia vuit anys i en part perquè la mare dedica hores i més hores a la feina.

La doble trama té per protagonistes la mare i la filla, enfrontades sobretot perquè la Txell li recrimina que li dediqui tan poc temps i que la faci anar sempre al seu darrere: la gota que ha fet vessar el got ha estat el trasllat de Barcelona a Tarragona, per qüestions laborals de l'Olga, malgrat l'oposició de la filla, que no volia deixar escola, amics... Sort n'hi haurà que la Txell aviat farà un amic ben especial, l'Arnau, un company de l'escola que també se sent una mica sol i incomprès com ella. Amb ell compartiran la passió per la lectura, les llargues xerrades sobre temes d'allò més diversos, el compromís social, que els portarà algun mal de cap... És el que en podríem dir la trama pròpiament juvenil.

El que no sap la Txell és que la seva mare, que a la vida ha hagut de representar diversos papers, fins al punt de convertir-se en una veritable professional de la dissimulació, des de la desaparició de l'Òscar ha viscut sempre amb el dolor i la por al cos, amb l'angoixa d'haver de tirar endavant sola, sense poder comptar pràcticament amb ningú, amb el convenciment que no és viuda, malgrat que tothom, els papers oficials inclosos, la hi consideri... Aquest no viure fa que hagi de conviure amb moments de depressió, de bulímia..., malalties que ha après a dissimular com tantes coses a la vida, i a superar amb la seva dedicació a l'oftalmologia. I

aquesta seria la segona trama, la que podríem qualificar gairebé de novel·la negra, encara que ens sembli mentida pel que hem dit fins ara; perquè l'Òscar, en les seves investigacions va una mica massa enllà i entre en contacte amb una màfia que té el negoci en el món de la droga, i dels tentacles de la qual, quan se n'adona, ja no poc fugir. Quan n'és conscient del tot, només pensa en una cosa: salvar la l'Olga i la Txell. I ho aconseguirà, però a un preu altíssim

L'autora, com insinua à tot en un moment de l'obra (p. 164), pel seu gust per les metàfores, ens fa viure una partida d'escacs intensa, versemblant, dura; una partida d'escacs les jugades de la qual l'Òscar sembla haver pensat minuciosament. Però l'Òscar és humà i jove (mor amb 38 o 39 anys, p. 183) i per això les sorpreses arriben fins al final.

Una novel·la que enganxa, molt rica en llengua i recursos, que llogiran de gust lectors a partir de tretze o catorze anys. Una novel·la a la qual només fariem un retret: el tractament del punt de vista narratiu.

(1) Noemi Bagés: *I la mort em parlava*. Editorial Barcanova. Col·lecció: "Antaviana nova", 71. Barcelona, 2006. 186 pàgines.

Noemi Bagés

2 0 0 7 - 2 0 0 8

LLAR D'INFANTS A PARTIR DELS 4 MESOS

Vailets Parc

Av. Gaietana, 50 Alella · Tel. 93 555 09 00
(darrere del camp de futbol del Masnou)

El Petit Vailet

c/. Ventura Gassol, 29 · El Masnou
Tel 93 555 57 11

- Programa específic per a cada edat, des dels 4 mesos als 3 anys
- Horari extens: de les 7'30 del matí a 18,30 de la tarda
- Transport a la porta de casa
- Cuina pròpia (papilles, triturats, règim, etc.)
- Servei psicopedagògic / escola de pares
- Personal titulat amb experiència
- Piscina pròpia
- Català i anglès
- Nou sistema d'estimulació precoç (G.Doman.)
- Gran jardí
- Audiovisual
- Ritme - iniciació a la música

**I el que és més important... el seu fill o filla hi
serà feliç! Vinguï'ns a conèixer**

PASSI PER L'ESCOLA I DEMANI EL LLIBRET INFORMATIU

Festes de la verema Alella 2007 7, 8 i 9 de setembre

Caves
Brut Nature Reserva
Brut Nature
Brut

Roura

Vins
Rosat "Merlot"
Blanc "Xarel·lo"
"Sauvinyong"
"Chardonnay nevers"
Negre
Cabernet sauvignon

Vall de Rials s/n · 93 352 74 56 · Alella

SIGNAT

BRUT NATURE · BRUT RESERVA · BRUT

Escultor Llimona s/n Alella Tel 93 540 34 00

Xarel·lo

VINS, CAVES, LICORS
I UNA MICA DE TOT

Àngel Guimerà, 30
Tel. 93 555 21 41
08328 ALELLA

VINS D'ALELLA
SERVEI A DOMICILI

**MATERIALS
HOMS S/A**

SUBMINISTRAMENTS PER A LA CONSTRUCCIÓ

**Distribuïdora en gres i ceràmica:
Saloni, Aparici, Gres catalan, Gres Breda,
Porcelanatto, etc.
SANITARIS - AIXETES**

Magatzem al Masnou
Joan XXIII, Camí d'Alella
(sobre l'autopista)
Tel. 93 555 81 56

Magatzem i oficines Alella
Riera Principal, 48-50
Tel. 93 555 97 53
Fax. 93 555 95 96 · Alella

Exposició
Escultor Llimona, 9
Tel. 93 540 37 69
Alella

Restaurant

DURAN

(tanquem el dimecres)

Àngel Guimerà, 18 · 08329 Alella · 93 555 10 45

**la Botigadel
DURAN**

Menjar per emportar · Restaurant

Àngel Guimerà, 20 · 08329 Alella · 93 540 70 93

**DIGUES ADÉU A L'ESTIU
I REP LA TARDOR AMB UN BON
ÀPAT. *! que te'l serveixin!***

PETIT CANIGÓ

RESTAURANT

MENÚS DIARIS · SERVEI A LA CARTA

MENJARS PER EMPORTAR · DILLUNS TANCAT

FEM VACANCES FINS AL

26 DE SETEMBRE

Santiago Rusiñol, 43 · T 93 555 23 96 · El Masnou

Prat de la Riba, 9 · T 93 555 20 03/75 11 · El Masnou

Mas Vell

RESTAURANT PIZZERIA

Barcelona, 2 · T 93 555 02 01 · El Masnou

**LA
CASA DE MENJARS
FERRERIA**

CARRER BUENOS AIRES 22, EL MASNOU (BARCELONA).
TELÈFON 93 555 85 99

Arran de sòl

Per Pledebut

Quan sortiran aquestes ratlles d'aquest ca emprenyador i *ringolaire*, serem a començaments de setembre, per tant, encara a l'estiu; però, com aquell qui diu, ja li tindrem el peu al coll. Però quan les escric som en plena canícula, suant la cansalada (el qui en tèn) i, és clar, la xafogor ens té un xic ofuscats, com aquell qui diu, espessos. Per això, com que el meu pobre magí de quisso no rutlla prou bé, em faig un munt de preguntes de coses que no entenc, que m'agradaria que algú em respongués i, si aquest algú és qualificat, o sigui que mana a la casa gran, millor que millor.

Són aquestes:

No sé per què falten tants arbres al Camí Ral?

Ni per què els que hi ha estan malalts?

No entenc per què el servei (?) de neteja només recull burilles, fulletes, paperets, etc.?

I per què no recull la immensa quantitat de merdes, tantes com per parar un tren?

I menys, com es permet que hi hagi les grans tifes, especialment les que deixen els gossos de gent que està al marge de la llei?

No comprenc com, havent-hi plaques prohibint circular (pel Camí Ral) amb bicicleta i altres andròmines, es permet?

I, si hi ha les plaques, vol dir que hi ha llei; doncs per què no es fa complir?

Tampoc no entenc per què la majoria de ciclistes que circulen impunement per la vorera ha de posar aquella cara de superioritat?

No entenc per què es permet ocupar, per certs establiments, més de dues terceres parts de la vorera (Camí Ral)?

Ni per què, a certs cotxes, se'ls permet d'aparcar-hi?

Ni per què, a algunes cases, se'ls permet que les plantes els surtin al carrer i destorbin els vianants?

(Aquí deixo uns quants espais perquè cadascú hi posi les preguntes que vulgui, que deuen ser moltes; però feu-ho escrivint cartes a la bústia, a veure si així reaccionen els qui sembla que, per a segons què, tinguin sang d'orxata)

Totes aquestes preguntes, i moltes més que faria si sabés que en tindria resposta, però que no faig per no escalfarme més la closca, amb la calor que fa, que ja en fa prou, pensant que, a més, no serveixen per a res.

Tan bonic que seria que el nostre Camí Ral (pel que sembla, l'únic passeig que tenim), fos net, sense que hi circulés cap andròmina, sense cap entrebanc, amb arbres de punta a punta, etc., etc. Però es veu que això no interessa, no reporta beneficis legals (ja que, d'obres públiques, algunes de faraòniques sí que se'n fan). Potser ni tan sols dóna

Apa, bup, bup.

MOD
TARDOR
HIVER

PAULA
boutique
Sant Miquel, 5. Tel. 93 555 04 00
El Masnou

BOUTIQUE
YUPPI NAT
DIVISION
Sant Felip, 34
08320 el Masnou (Bcn)
Tel 93 555 2506
Fax 93 540 2005
www.yuppi1974.com

J. Ramón
Sastreria
Camiseria
a mida
Pere Grau, 19 · Tel 93 555 02 44
El Masnou

Exposicions

Del 8 al 28/9
RICARD RIU. Olis i aquarel·les.

Del 29/9 al 19/10
"LA TARDOR" Fotografia, poesia i escultura.

Col·leccionisme

TROBADA MENSUAL D'INTERCANVI DE PLAQUES DE CAVA

Cada segon dimecres de mes, de 19 a 21 hores
al local social.

Properes trobades:

12 de setembre del 2007

10 d'octubre del 2007

RESULTAT DEL JOC de l'exposició "FRUITS" de Joan Condal

Exposició que es va fer entre el 14 de juliol i el 3
de setembre.

El premi, un quadre del tema de l'exposició, a qui
encertés les 23 preguntes que s'hi feien va co-
rrespondre a **Andreu MARÍN i RAMONET**, que
les va encertar totes.

Enhorabona, Andreu!

Vols fer teatre?

T'agradaria descobrir el que ets capaç
d'expressar amb el teu cos
i la teva veu?

Ets dels qui agrada
jugar a ser un altre?

**No ho dubtis.
Vine i... actua!**

**Cursos de teatre per a
nens, joves i adults**

Telèfons de contacte: **627630082** (Oriol
Colomer) **676334144** (Aina Ripol)

IX TROBADA DE PLAQUES del Masnou

**Diumenge 25
de novembre
del 2007**

SECCIÓ CICLISTA

CLASSIFICACIÓ TEMPORADA 2006-2007:

PRIMER 40 SORTIDES FREDERIC TENA
SEGON 39 SORTIDES ANTONI MIR
TERCER 34 SORTIDES ENRIC MOREU
QUART 30 SORTIDES FRANCESC MOLINA
CINQUÈ 24 SORTIDES JORDI SALVATELLA
SISÈ 20 SORTIDES MARC BAULIES
SISÈ 20 SORTIDES JOSEP TAMBOLEO
SETÈ 17 SORTIDES JOAQUIM ROQUETA
VUITÈ 12 SORTIDES MANUEL DE DIEGO

Joan Sagré

L'ENDEVINALLA setembre 2007

El camp és blanc
la llavor és negra;
dos que s'ho miren
i una que sembra.

Resposta: *un rosa un*

Diumenge, 30 de setembre de 2007 2/4 d'11 matí

Aplec Parroquial de Famílies

Junts som més família, comunitat parroquial, poble...
Trobada oberta a totes les famílies i persones amb l'objectiu de compartir una reflexió sobre la família com a àmbit de la transmissió dels valors i de la fe.

10.30 h. Acollida i presentació de la trobada.

11 h. Reflexionem i compartim:

Adults: Conferència a càrrec del Sr. Francesc Torralba (catedràtic filosofia Univ. Ramon Llull).

Joves: Testimonis.

Adolescents: Documental fòrum.

Infants: Contes a càrrec de Jordi Fàbregas.

Guarderia per a infants.

13 h. Celebració de la missa.

14 h. Dinar de germanor.

16 h. Coneguem la vida de la nostra Comunitat Parroquial del Masnou:

Mostra de les diferents activitats que es desenvolupen dins de la Comunitat.

17 h. Fem gresca, a càrrec d'un grup de seminaristes anomenat 7 de 10

Lloc: Ca n'Humet

Organitza: Comunitat Parroquial del Masnou · **Preu:** Entrada lliure

Racó poètic

DESITJAR

Desitjar tot el que pot ser important,
buscar tot el que ens pot fer feliç,
trobar en el rostre estimat un somrís,
mostrar alegria a cada instant,

admirar la meravella del dia minvant,
tractar la vida com un dolç pastís,
esborrar de la ment el que és malaltís
i estimar, malgrat tenir el cor sagnant.

Trèmuls de passió, alegria de viure,
recerca de l'amor, ferides sense tancar,
dolor punyent, amarg somriure.

Aquesta és la felicitat que podem albirar
en aquest món, sense ganes de viure,
i, malgrat la tristor, no deixem de DESITJAR.

J.S.C.

J / M

ASSOCIACIÓ DE DISCAPACITATS
FÍSICS DEL MASNOU

**Treballem per a la
integració; fes-te'n
soci. 15€ a l'any**

**93 555 73 68
607 220 201**

MASNOU.COM

WWW.EL

Portal social

Jordi Viñas Tremols
686 07 87 34

Ceigrup
Immobiliàries

FINQUES MESLLOC

LLIGONA CAYETANO

Sant Miquel, 23 - 08320 el Masnou - www.meslloc.com

T/ 93.555.69.03

Finques Puig S L

Serveis immobiliaris en general

Administració i **API**

venda de pisos, cases i rústiques.

Propietat horitzontal
Assessoria jurídica

Mossèn Jacint Verdaguer, 14 · El Masnou

Tel. 93 555 10 60 / 17 61 • info@finquespuig.net

perruqueria

d o n a - h o m e

Horari:

De dilluns a divendres de 9 a 13 i de 3 a 19'30

Dissabte de 9 a 18 (no tanquem al migdia)

Joan XXIII, 39 · 93 555 55 60

Pregunteu
per les
nostres
ofertes
temporals

Àngel Tena

Venda directa al públic.

JOIER

TIME FORCE
ultimate concept watches

Barcelona, 28 · El Masnou · 93 555 64 51

E S P E C I A L I S T E S E N D I A M A N T S

Els Castellers

Els castellers són el símbol d'una manera de fer catalana. "Entre tots ho farem tot": això és precisament el que passa quan s'enlaira un castell en qualsevol plaça del país. A la pinya castellera tothom hi cap. És més, els castells no tindrien raó d'existir si no fos pel suport popular i l'afecte d'un poble que sempre és convidat a participar-hi. l'origen dels castellers, com de la majoria de manifestacions de la cultura tradicional catalana, ve de lluny. Josep Anselm Clavé va intentar explicar què és necessari per fer i desfer castells: força, equilibri, valor i seny. Aquests postulats clàssics formen part de la seva inspirada composició musical *Los Xiquets de Valls*, datada el mes de juliol de 1867. Els castells,

les torres i els pilars dels nostres castellers tenen l'arrelament més antic a les comarques que formen el nucli més oriental de la Catalunya Nova: l'Alt Camp, el Tarragonès, el Baix Camp, l'Alt Penedès, el Garraf, el Baix Penedès, l'Anoia i la Conca de Barberà. Però també hi ha colles de castellers a Terrassa, Cornellà de Llobregat, Barcelona i altres indrets. En els últims anys, la història castellera ha arribat a un dels seus punts més alts: s'han mantingut castells de nou per part de vallencs, vilafranquins, tarragonins i terrassencs. Més que mai, el fet casteller és ben viu, tal com ho demostra el total de trenta-dues colles castelleres existents.

